

Портата оставаше чужда за всичкитѣ събитія въ Европа. Въ всеобщитѣ боеве съ Наполеона тя си останѣ неутрална; нѣ по-сетнѣ тя се принуди да остави тѣзи миролюбива политика. Градъ Парга едно подиръ друго минувѣ въ рѣцѣтъ на Русія, на Франція и на Англія, които бѣхѣ защитили и града и земитѣ му отъ страшното господство на Аали-Тебелина. Жителитѣ сами бѣхѣ са прѣдали на Англія съ условіе, че тѣхний градъ никога не ще мвне подѣ властѣта на Турцитѣ. Безѣ да гледа на своитѣ обѣщанія, Англія не са подвууми да прѣдаде Парга на Аали-паша. Тогазѣ всичкото население напуснѣ града и прѣдпочете да живѣе на бѣднитѣ Ионическы Острове, нежели подѣ законитѣ на този началникъ.

Султанѣтъ работаше непрѣстанно да подчини областитѣ на своята върховна власть и да вземе тѣхното управеніе въ силнитѣ си рѣцѣ. Той заповѣда на Аали-паша да са яви въ Цариградъ прѣдѣ царското съдилище; нѣ послѣдний са прибра въ янинската крѣпость съ своята вѣрна войска и съ своитѣ богатства, а за царската воля не щѣше да знае.

Отъ тогази Аали-паша поченѣ да търси подпорка у Гръцитѣ, на които и вдѣхнѣ мисльта за бой и за независимостъ. Гръцитѣ наистиннѣ поченахѣ да са вълнуватъ. Онѣзи два разреда отъ жителитѣ, които бѣхѣ избѣгнѣли турското господство, *Горцитѣ*, по име и по ремесло разбойници (клефета, паликарета), и жителитѣ на приморскитѣ градове и на островетѣ, намыслихѣ да подигнатъ цѣлия гръцкы народъ. Тѣ бѣхѣ посрѣдницитѣ между Истокъ и Западъ, слѣдователно за тѣхъ не бѣше мжно да съставятъ едно дружество, *Етерія*, съ цѣлъ ужѣ да распроетранява христіанското ученіе и благочестивитѣ книги между гръцкото население, нѣ на дѣло да са приготвѣтъ духоветѣ за съединеніе въ минутата на едно възстаніе.

Тогазѣ са завърнѣ въ Сърбія и Кара-Георгій съ намѣреніе да помага на гръцкото движеніе, като привлача Турцитѣ къмъ Сърбія и като улеснява нападаньето на Гръцитѣ на турската земя. Нѣ на пристиганьето си въ Сърбія,